

(E-novine, 21.08.2009)

ПУТОВАЊЕ КРОЗ ВРЕМЕ: Већ неколико година заредом сваког лета са великим задовољством скитам по јадранској обали. Било би логично да одем на Пељешац, али немам снаге да седим на тераси своје растурене, недовршене куће. Када сам се први пут после 15 година вратила, одсела сам код пријатељице у суседству. Моју радост помутила је чињеница да недостају старији чланови породице, али ту су била новорођена деца, чији живот носи радост и умињује сваку бол. Сви смо остарили и схватили да нам се никада не може вратити 15 украдених година живота и да је прошлост неповратно нестала. Остало нам је да се помиримо са тим губитком и наставимо живот онако како морамо. И то је нешто, ако можеш бити са онима које волиш макар једном годишње. Али тај први сусрет свакодневно су запљускивали валови емоција од туге до радости, делујући прилично исцрпљујуће.

Политички разговори су били неминовност. У свему смо се сложили, иако се умеђувремену пуно тога променило, изградило, умило и пролепшало. Месне и сеоске прославе промениле су датум, те се славе по верским празницима. Небитно, важно је да се славе. Стигла сам на време за прославу оснивања села која се по новом каледару обележава у августу на Велику Госпу. Обрадовало ме је што је као некада на риви тај дан уз бесплатни ручак - рибу и вино - остао обичај натјецања у натезању конопа, трчању по склиској греди и разним лудоријама. На моју радост, пријатељи су ме пријавили за учешће у прослави и натјецају „домаћи против гостију“. Колико ме тај гест обрадовао, толико ме је освестила чињеница да сам се морала наћи на страни гостију. Учествовала сам, прихватајући реалност, без горчине. После десетак дана боравка у селу, смогла сам снаге и прешла педесетак метара до пустих остатака своје куће. Појела сам смокву испод које сам некад писала, застала испод дрвета рогача под којим сам безброј пута дремала, убрала из моје баште девет маслина, са сваког дрвета по једну и сакрила их у пртљагу. Од тада се сваког лета скитам по бившој домовини, обилазим места своје младости и одрастања, ћакулам са рибарима, мештанима и пиљарицама по плацу. Одседам по малим хотелима. Не шаљем разгледнице.

ЈЕСЕН, И ЖИВОТ БЕЗ СМИСЛА: Код куће ме на сваки наговештај јесени хвата паника. Чини се да лето у Србији протиче без отвореног беса грађана и намрштених, забринутих лица којих сам се нагледала летујући у Хрватској. Уз искрену љубазност и срдачност случајних познаника, нико није одолео да се не пожали на потезе нове, Косоркине владе и актуалних политичара. Све им се смучило и смркло, иако немају појма шта је права беда и инфлација коју смо такорећи отоич преживели у Србији. Грађани Србије и поред таквог искуства нису претерано забринуте. Оно што нам се десило у прошлости изгледа немогуће у будућности, али ко зна. Слутим да су се зато многи размилели по атарима и селима да обезбеде какву такву храну и потпору за зиму. Град у који сам се вратила и који још увек притиска летња припека, пуст је као фудбалски стадион ван сезоне. Седим на обали Дунава и не могу да се радујем бесплатним уџбеницима, обећањима државе о повезивању стажа, бесплатним акцијама НИС-а, јефтином поврћу на пијацама, спремању зимнице и печењу паприка. То су иначе оквири живота малог грађанина Србије који верује да ће преживети сваку оскудицу и све свињарије власти. Навикао да слуша лажна обећања, сваким даном све више пропада без наде у пристојан живот, немоћан да утиче на своју судбину, па ћути и трпи терор будала, сметењака и бахатих властодржаца без визије, опседнутих стицањем личног богатства и моћи.

Као гуске у магли властодршци лутају и гачу, не знајући шта су, где су, ни шта им је чинити. ММФ ће, верују, решити све проблеме и вадиће се на њихове захтеве кад нам буду узимали и оно најелементарније за живот. Мољакаће и надају се да ће добити кредите да им паре потрају бар док су на власти. Шта ће после бити није их брига. Мука ми је кад чујем министарку финасија којој дрхти глас као прозваном ученику који није научио лекцију. Она је очито само портпарол Владе и нема ни лични ни професионални ауторитет. Они који су га кобајаги имали, толико су се изофирали глупостима и небулозним потезима да их је више немогуће слушати, а камоли поверовати у исправност њиховог рада и деловања. Ипак нам остаје вечна забава читања текстова преквалификованих дебејаца - политичких „аналитичара“ који ваде теме из флаша концентрованог отрова. Не верују да су отписани и да време теорије завере неумитно пролази.

ПРЕГРЕЈАНИ МОЗАК ЂОРЂА ВУКАДИНОВИЋА: Летње врућине на неке људе делују врло лоше. Виде само црно и црвено, себе ни случајно, па као „супервизионари српске политичке мисли“ тврде да биолошко наслеђе одређује политичко и идеолошко опредељење појединца. Да је неко друго време делили би људе на основу генетског порекла као што су радили нацисти.

Ђорђе Вукадиновић - лажни Војвођанин, иако рођен и спознао свет у том крају, у свом тексту „Црвени и црни“ објављеном у *Политици* анализира који грађани Србије заступају

Пише: Љиљана Јокић Каспар
понедељак, 24 август 2009 21:22

четнике, а који партизане. Ако прочитате ту небулозу одмах можете себи поставити питање, видите ли себе као политичког и духовног наследника четника, или партизана? Нема треће, четврто, или разуман политички став који се могао стећи захваљујући знању и образовању. По Вукадиновићу у Србији тренутно букти рат између партизана и четника, па се латио да ствар разјасни са сваке стране, сматрајући да су како каже „биолошки и идеолошки“ потомци партизана концентрисани око ЛДП и ЛСВ! Ту се поменути партије „надовезују“ на идеолошку прошлост антифашизма, намерно заборављајући на НОБ који је зна се шта све чинио политичким непријатељима, нарочито четницима, недићевцима и свим поштеним колаборационистима. И свашта је удубио у летњу папазјанију своје анализе, по обичају потурајући лаж натруњену истином. Па каже „А у стварности су то (четнички и партизански покрет) била два доминантна српска, слободарска покрета, оба антифашистичка и пројугословенска“. Оба су била родољубива, али у служби туђих интереса!

Уистину немам речи за овакав закључак без обзира што се Вукадиновић трудио да у две шлајфне изрекле масу небулозних тврдњи без аргумената. Суштина његовог текста је у закључку да је врло дискутабилно ко је био издајник и непријатељ.

Победници-партизани који су још тада кортешовали са читавим светом, Британцима и СССР, или они који то данас чине? Ко је данас колаборациониста и издајник кад се домунђава са светом и жели да нас по сваку цену одведе у Европу? Петоктобарска власт је побркала лончиће и скинула фотографију Милана Недића из Владе Србије, каже, а да примењује исте критеријуме колаборационизма и издаје, зид са портретима српских председника владе остао би полупразан! Није ваљда да смо имали толико Недића и издајника у блиској прошлости? Ипак својствено својим релативизујућим анализама, не усуђује се да помене имена свих српских издајника. Пошто је Ђорђе Вукадиновић пао са Марса претпостављам да нема овоземаљско порекло, ни идеолошко ни политичко. Ухваћен у замку сопственог менталног мрака, плаћен је да мрчи хартију државних новина!

Једва чекам ТВ емисију „Јавни конкурс коју ће водити глумац и бивши министар културе Бранислав Лечић на ТВ ПИНК. Најављује се чудо у коме ће учествовати сви незапослени који се пријаве на конкурс. Ту пред очима ТВ публике неће бити протекције и нико неће добити посао преко везе! Биће посла за све, осим за оне који желе да се запосле код државе. Они ће се, као и обично, за посао обратити некој партији и тражити подршку рођака, кумова и пријатеља. Осталима остаје нада. Она никад не умире, чак и кад је мртва.